

Dans - en vej til integration

Når vi taler om integration i Danmark, må vi gøre os klart, om vi taler assimilation, hvor vi opsluger andre kulturer, eller vi taler integration i egentlig forstand - om interaktion, et kulturmøde, en berigelse.

Jeg har som danser afgjort nydt godt af kulturmødet. Som rejsende i andre landes danse, både der hvor dansen er en del af hverdagen, og herhjemme hvor man i dansen i bogstaveligste forstand bevæger sig ind i andre kulturer.

På Vestjyllands Højskole har vi i mange år arbejdet med danse fra alverdens lande:

- Oplevet hvordan den orientalske dans åbner for en sanselighed, vi som danskere ofte ikke tillader os.
- Oplevet flamencoen fra Andalusien ramme lige ind hos den pæne pige, der ikke vidste, hun havde dét temperament, men som i trinneneksakte eksplosioner giver følelserne frit løb.
- Oplevet den afrikanske dans som en energibombe, der efterlader krop og sjæl - træt og glad.

Efter at have nydt godt af andres kulturperler kommer spørgsmålene:

- Hvordan undgår vi at blive kulturimperialister?
- Hvad kan vi selv give videre?
- Hvordan kan vi bruge vores danseerfaringer i et samfundsmæssigt perspektiv?

Den største gruppe af nydanskere kommer fra de muslimske lande. Vi har på Vestjyllands Højskole arbejdet med den orientalske dans. Muligheden for at bruge dansen som brobygger ligger lige for.

Jeg vil her fortælle historien om en 3-trins raket, som måske kan være til inspiration. Det første trin er en rejse ind i den arabiske verden: Gennem dansen bliver nysgerrigheden vagt.

- Hvordan kan det være, at mavedansen lever i en verden, hvor kvinderne er svøbt ind fra top til tå?
- Hvordan kan dansen føre til ægteskab i kulturer, hvor mænd og kvinder ikke danser sammen?
- Hvorfor tror vi, det er en kvindedans, når det ikke er tilfældet?

Næste trin er at bevæge sig fra at studere til at mødes:

Det vi umiddelbart kunne gøre, var at invitere Irakere - bosiddende i Ringkøbing - til en anderledes højskoleaften: "Bagdad café" på vestjysk:

Det er onsdag aften. Klokken er lidt i seks. Tre irakiske mænd har været i gang med at lave mad hele eftermiddagen. Vi er spændte. Vi er blevet advaret om, at vi nok ikke skal regne med, der kommer mange flygtninge til vores "orientalske aften", da de har travlt med danskeksamen. Men gæsterne kommer. Familier og enkeltpersoner. En tyve stykker. Efter den dejlige mad rykker vi op "på hemsen", hvor vi har indrettet en orientalsk café. Vi har bagt tyrkiske kager og lavet te på

arabisk vis. Gæsterne har vandpiber med. Initiativtagerne til aftenen er danseholdet, som gennem flere måneder har arbejdet med orientalsk mavedans. Langsomt har vi bevæget os ind i den orientalske verden.

Nu skal dansen stå sin prøve:

- Kan vi med vores dans vise disse mennesker respekt.
- Er kvaliteten høj nok til at være en oplevelse blandt "dansens mødre og fædre"?

Eleverne danser, og jeg kan se, de består prøven. Ét er mændenes begejstring, den havde jeg nok regnet med. Det er kvindernes reaktion, der tæller. Med klap og udråb viser de deres glæde. Som lærer må jeg igen og igen fortælle, hvor jeg havde lært at danse, og eleverne bliver rost til skyerne.

Aftenen fortsætter med digte og arabiske eventyr. Det er indimellem lidt svært, for arabere har ikke den samme "lyttekultur", som vi er vant til. Man sludrer, vandpiben bobler og mobiltelefonen ringer.

Badi, vores kurdiske elev, synger og spiller musik, han selv har komponeret og sætter en kædedans i gang. Nu danser mændene - med os som halevedhæng. Det er en fryd at se mænd, der tør være i deres krop. Unge og gamle med jordforbindelse og rytmen intakt. Badi slutter af med at fortælle lidt fra sin landsby.

Efter at gæsterne er taget hjem, sidder vi på puderne og nyder stemningen efter en fantastisk aften. Vi er lidt berørte af, at kunne bidrage til noget i andre menneskers liv på grund af vore få færdigheder.

Næste dag er jeg i Ringkøbing og møder nogle af kvinderne, som har været på besøg på højskolen. Pludselig står jeg og snakker med en gruppe mennesker - med og uden tørklæder - som et døgn forinden var "dem". Én af kvinderne fortæller, at hun og hendes mand havde følt sig som en del af "1001 nats eventyr". Så bliver man altså glad.

Vi fik som skole virkelig mod på at bruge dansen som integrationsformidler. Dans er total fremmed for mange danskere, hvorimod mange andre folkeslag har et meget mere naturligt forhold til kroppen og dermed også den kunstform, der udtrykkes ved hjælp af hele kroppens uanede muligheder.

Integrationsministeriet er godt klar over, at et højskoleophold er en unik indgang til det danske, så med en økonomisk støtte blev vi hjulpet på vej ud i verdenen.

Gennem en elev med libanesisk baggrund og en tidligere elev med kurdisk baggrund fik vi kontakt med sprogskolerne i Århus området og en ungdomsklub i Tilst: 74 elever var forsamlet i gymnastiksalen på Læsøgade Skole. Vi havde lavet et program med musik og dans fra alverdens lande. Vi var da lidt nervøse og publikum var afventende. Musikken gik i gang. Vi dansede afrikansk, salsa, samba og Capoeira. Der var en god stemning, men da den arabiske musik lød, og de lyshårede piger med slør og møntbælter dansede en traditionel

orientalsk dans, var taget ved at lette. Alle begyndte at snakke og le, og de klappede de rigtige steder (der er regler for den slags). Vi mærkede, at vi her stod på kulturbroen.

Min overbevisning er, at vi gennem dansen kan få mod og kompetence til at gå over broen. Møde hinanden. Vi danser os ind i en flig af den arabiske verden, og jeg håber, at mennesker fra andre kulturer får mod på at deltage - i foreningslivet - måske tage på højskole eller hvor det nu vil passe den enkelte bedst, at få det danske samfund ind under huden på en positiv måde. Det er mere nødvendigt nu, end det har været på noget andet tidspunkt. Angsten for det fremmede er gift.

Else Mathiassen,
forstander på Vestjyllands Højskole